

Видях го през остъклената стена на офиса си, когато влезе в преддверието. Беше висок, слаб, около трийсетгодишен, мургав, а белият му костюм стоеше като изваян по него от безупречните ръце на майстор. Докато гледах изящния му профил, реших, че е филмова звезда. Нито един продуцент не би изпуснал такъв профил.

Сю Дъглас, секретарката ми, го посрещна с приветлива усмивка. Малко мъже можеха да устоят на Сю: беше от онези сърдечни привлекателни момичета, които напомняха мечето коала и които човек изпитваше желание да погали.

Усмивката ѝ не му направи никакво впечатление. Отнесе се с нея така, както би се отнесъл с падналата в мартинито му муха. Недружелюбният му поглед я поохлади. Той се огледа и когато ме забеляза през остъклената стена, заобиколи Сю, влезе в кабинета ми и внимателно затвори вратата след себе си.

– Вие ли сте шефът тук?

Веднага разбрах, че е англичанин, учил в Итън и Кеймбридж. По време на шестмесечния си престой в Англия се бях научил да ги разпознавам по акцента.

– Да.

Станах и го посрещнах с усмивка, с каквато обикновено посрещах всички клиенти.

– Клей Бърдън. С какво мога да ви бъда полезен?

Поканих го да седне на стола. Той му хвърли недоверчив поглед, но след като се увери, че няма да изцапа красивия си бял костюм, се отпусна върху него.

– Явно скоро сте открили кантората си тук! – той се заоглежда с критичен поглед.

– Да... отворихме я точно преди шест дни, господин...?

Той се намръщи и повдигна елегантните си рамене така, сякаш искаше да каже: „Боже мой, наистина ли не знаете кой съм?“

– Казвам се Върнън Дайър. Виждам, че не знаете, макар и да съм много известен тук.

– Ваше е предимството, че ме познавате, но аз не ви познавам.

– Доколкото разбирам, не сте от Парадайз Сити?

– От Бостън съм, господин Дайър.

– Струва ми се, че щеше да е по-добре, ако агенцията ви беше назначила местен служител.

Не обърнах внимание на тази забележка.

– С какво мога да ви бъда полезен?

Той, изглежда, не бързаше да ми каже.

– Само вие и момичето ли сте тук?

– За толкова има място. Хотелът ни предостави само това помещение, но то е достатъчно.

– Не мисля така. В „Америкън Експрес“ работят петнайсет души.

– Но те не са настанени в „Спаниш Бей“, а знаете, че той е най-реномираният в Сити.

– Не ме интересува хотелът – каза рязко той. – Това, което искам от една туристическа агенция, е първокласно обслужване.

– В такъв случай сте дошли точно където трябва, господин Дайър. Тук не се занимаваме с попълване на книжа. Даваме само информация, съвети, а главното ни представителство в Маями има грижата за билетите, пътническите чекове и всичко необходимо, което получаваме с бърза куриерска служба. Ако например пожелаете да летите за Ню Йорк, ние можем да ви информираме за полетите, да направим резервация и да уредим да получите билета си тук или на летището в Маями. Ние съветваме. Ако търсите това, ще го получите.

Той се замисли и кръстоса крака.

– Предполагам, че сте чували за господин Хенри Видал?

Нахалството му започна да ме дразни.

– Господин Хенри Видал? Не, не съм чувал. Поне славата му не бе стигнала до Бостън, когато напусках града. Никой не ми е споменавал за него, откакто съм тук, и трябва да ви призная, че това име не ми говори нищо.

Той ме гледаше втренчено и се опитваше да разбере дали говоря сериозно. Погледнах го с открито любопитство и той продължи:

– Бих казал, че господин Видал е най-важният и влиятелен човек във Флорида.

– Значи това го поставя пред семейство Кенеди, господин Никсън и покойния господин Труман – казах любезно. – Голям пропуск е от моя страна, че не съм чувал името му.

По скулите на Дайър плъзнаха две малки червени петънца, а очите му блеснаха.

– Не се ли държите нахално?

– Съжалявам, че така го приемате, господин Дайър. С какво мога да ви бъда полезен?

Той се поколеба, после каза:

– Аз съм личният секретар на господин Видал. Господин Видал реши да прехвърли сметката си от „Америкън Експрес“ във вашата агенция. Надявам се, че тя работи не по-зле от „Америкън Експрес“.

– Готов съм да направя за господин Видал каквото мога.

Той ме изгледа изпитателно.

– Сигурно смятате, че сметката е малка и трудна за обработка, господин Бърдън.

Е, поне беше запомнил името ми.

– Малка или голяма, трудна или лесна – няма значение, господин Дайър. Ние сме тука за това – да обслужваме клиентите си.

Погледът му отново придоби изражението „муха в мартинито“.

– Надявам се да е така. Искаме да проверим. Открийте кредитна сметка на името на „Видал Ентърпрайзис“. Всички сделки ще бъдат осъществявани чрез мен от името на господин Видал.

– А какъв е размерът на кредита?

– Току-що закрих сметката при „Америкън Експрес“ и приключих с шестмесечния им отчет – той замълча, погледна ме внимателно и продължи: – Сумата е сто и трийсет хиляди долара.

Изгледах го въпросително, не вярвайки на ушите си. Изумлението ми явно му достави голямо удоволствие.

– Това означава ли, че сметката ще възлиза на около двеста хиляди годишно?

Той махна една незабележима пращинка от коляното си.

– Да... приблизително. Може и повече.

Поех дълбоко въздух. Такава сметка не беше за изпускане.

- Значи искате отчетите един път на шест месеца?
- В такъв срок плащаме.

Запитах се как би реагирало на това главното ни представителство, но след като „Америкън Експрес“ са били доволни от условията за сто хиляди долара на шест месеца, „Америкън Травъл Сървис“ би трябвало също да ги приеме.

– Веднага ще уредя това – казах. – Има, разбира се, някои формалности...

Спрях и го погледнах.

– Естествено.

Той извади от портфейла си сгънат лист.

– Ето необходимите данни. Адресът на господин Видал, имената и адресите на неговите адвокати, банкери и брокери – той остави листа на бюрото ми. – Ще се убедите, че всичко е наред. Междувременно ми изпратете разписанието на полетите до Токио, Йоханесбург и Хонконг за следващата седмица. По двама пътници на полет. Обслужване ВИП. На всяко летище трябва да ги чака кола, която да бъде на тяхно разположение за шест дни. Резервациите да бъдат в луксозни хотели с пълен пансион, също за шест дни. След като получа офертата, ще ви съобщя още подробности. Цялата кореспонденция адресирайте до мен, в резиденцията на господин Видал. Дотук ясно ли е всичко?

Кимнах. Той стана.

– Желая ви приятен ден.

Излезе от стаята, без да се ръкува, мина покрай Сю, без да я погледне, и тръгна по широкия хотелски коридор с наредени от двете му страни бутици, дрогерия, клон на „Лус и Фремлин“, модните бижутери „Сакс“, „Елизабет Ардън“ и др. под.

След като се изгуби от погледа ми, повиках Сю.

– Кой беше този надут пуюк? – попита тя.

– Върнън Дайър. Сигурно често ще го виждаме. Обясних ѝ накратко.

Тя се ококори.

– Двеста хиляди?

– Така каза. А сега да проверим.

Надрасках набързо данните върху един бележник, откъснах листа и ѝ го подадох.

– Направи необходимото проучване, Сю, и ми дай разписанието на полетите за следващата седмица.

Тя кимна и се върна на бюрото си.

Погледнах часовника. Беше 12,35. Вдигнах слушалката, набрах номера на „Америкън Експрес“ и помолих да ме свържат с Джо Харкнес, местния представител. Познавахме се и се разбирахме. Въпреки конкуренцията в Парадайз Сити имаше достатъчно работа и за двете агенции, така че нищо не пречеше на добрите ни отношения.

– Здравей, Джо. Клей е на телефона – казах, когато ме свързаха с него. – Какво ще кажеш да хапнем по сандвич в „Хауард Джонсън“?

– Ако ме каниш за това, за което си мисля, няма да минеш само с един сандвич – весело каза Харкнес.

– Добре, мошенико. Каня те тогава на обяд с пържола.

– Виж, това вече е друго. Ще се видим след половин час – и затвори.

Разгледах листа, който ми остави Дайър.

Хенри Видал живееше в Парадайз Ларго – само най-богатите имаха къщи там. Работеше с три банки – по една в Парадайз Сити, Маями и Ню Йорк. Адвокат му беше Джейсън Шакмън, а брокери – Трайс, Сиглър и Джоузеф.

Отидох при Сю.

Когато ми предложиха работа в офиса на А. Т. С. в Парадайз Сити в хотел „Спаниш Бей“, Рода успя да се прехвърли в „Тренди Мис Бутик“ в същия луксозен хотел. Печелехме достатъчно, за да живеем добре, станаме членове на „Кънтри Клъб“ и дори спестявахме по нещо, но за мен бракът ни не беше нищо повече от една сексуална връзка, съчетана с поносимо съжителство: не беше това, на което се бях надявал.

– Рода – казах, като се спрях на прага на магазина, – не мога да обядвам с теб. Имам служебен ангажимент.

Тя вдигна поглед от списанието.

– А?

– Имам служебен ангажимент – повторих търпеливо.

Бях свикнал да повтарям думите си, когато Рода четеше.

– А, добре. Тогава ще се видим в шест.

Тя продължи да чете.

Спуснах се с асансьора до бара и поръчах уиски с лед, нещо, което правех рядко в средата на деня. Когато Сам напълни чашата, попитах:

– Да си чувал за Хенри Видал?

– Видал? – той ми подаде чашата. – Не, господин Бърдън.

– Казаха ми, че е най-влиятелният човек във Флорида.

Той се ухили.

– Зависи кой ви го е казал.

Джо Харкнес се появи след пет минути. Беше нисък набит мъж горе-долу на моята възраст. Веселият му поглед и безгрижната усмивка се съчетаваха с пъргавия ум на добър бизнесмен.

– От същото и за мен – поръча той, като посочи чашата ми. – Да не би да празнуваш, Клей?

– Може би или просто се съвземам – направих знак на Сам. – Току-що имах един посетител.

– Знам. Беше и при мен. Е, Клей, жал ми е за теб. Когато онова копеле ми каза, че закрива сметката при нас, подскочих от радост.

Аз се опулих.

– Не ме будалкай, Джо.

– Така е. Знам, че не е за вярване да се радвам на загуба от двеста хиляди, но наистина съм щастлив. Писна ми от Видал и Дайър. Осемнайсет месеца ми ходиха по нервите. Стига толкова.

– Да не искаш да кажеш, че сметката наистина е двеста хиляди?

– Да, дори става по-голяма. Това беше за миналата година, за тази може и да е повече, но не мисли, че е рог на изобилието. Веднага ще те разочаровам – глътна половината уиски и продължи: – Видал настоява за шестмесечен кредит. Тоест използва наши пари – около сто хиляди за шест месеца. Той ги инвестира при седем процента, това прави три хиляди и петстотин за шест месеца, които ние губим, тъй като го кредитираме до изплащането на сумата. Освен това той настоява на петпроцентна отстъпка за всички сделки над петнайсет хиляди, които извършваме от негово име, а това прави три хиляди седемстотин и петдесет, които отново губим. Така че в края на шестмесечния срок сделките за сто хиляди долара, които сме извършили за него, му струват само деветдесет и две хиляди седемстотин и петдесет, а ние сме вътре със седем хиляди двеста и петдесет, които за една година стават петнайсет хиляди.

Аз се ухилих.

– И какво от това? Вие сте уговорили условията. Сметката е достатъчно голяма. Защо се оплакваш?

– Нали... Защо се оплаквам? Ще ти кажа. Ние приехме тази сметка и се съгласихме да плащаме за нея. Смятахме, че дори при петпроцентна отстъпка и шестмесечен кредит ще имаме добра печалба, но се оказа, че грешим! – той ме хвана за ръката. – Няма да чакаме пържолата да се развали, нали?

Платих и отидохме в ресторанта.

– Няма да се стискаме, след като ти плащаш, Клей – каза Харкнес, когато седна на масата. – Ще си поръчам пушена съомга и пържени картофи с пържолата, а какво ще кажеш и за една хубава бутилка вино?

Поръчах на келнера две пушени съомги, две пържолки и една бутилка калифорнийско червено.

– А защо не бордо? – попита Харкнес с известно неудобство.

– Още не съм получил сметката. Та искаш да кажеш, че не печелите нищо от Видал?

– Е, не съвсем, би трябвало да сме доволни и от двата процента, което, разбира се, е малко, ако прибавиш всички главоболия, а те, повярвай ми, са много.

– Например?

– Лиших се от най-добрата секретарка, която напусна на петия месец след появата на Върнън. Като прибавиш и разходите за прищевките на Върнън! А имаше и едно обвинение за телесна повреда, което трябваше да уредим без намесата на съда. Освен тези дреболии Върнън постоянно мърмори. Никога не е доволен.

Келнерът донесе пушената съомга.

– Какво е това обвинение за телесна повреда?

Харкнес се захили.

– Върнън до такава степен вбеси едно от моите момчета, че онзи го фрасна по мутрата. Върнън искаше да

го съди. Споразумяхме се за пет хиляди плюс загубата на едно доста добро момче.

– А за какви прищевки говориш?

– Върнън никога не идва в офиса. Когато иска да обсъдим някой делови въпрос, винаги ми определя среща в най-скъпите ресторанти и ме оставя да уреждам сметката. За осемнайсет месеца съм похарчил повече от четири хиляди долара, за да храня това копеле.

Известно време се съсредоточихме върху храната, но аз не преставах да разсъждавам върху думите му.

– А Видал? Как се отнасяше към него?

– Не съм го виждал. Единственото, което знам, е, че има страхотна къща в Парадайз Ларго, яхта, ролс, красива жена и купища зелени. Никога не съм го виждал. Той се движи само по върховете. Върнън върши черната работа.

– А как печели тези пари?

Харкнес довърши пушената съомга и доволен се отпусна назад.

– Той е мостът между търсенето и предлагането.

– Какво по-точно означава това?

– За него работят около двеста души. Непрекъснато са в движение. Това обяснява и размера на пътническата му сметка. Според това, което съм дочул, половината от тези хора търсят други, които имат в повече от каквото и да било: захар, кафе, никел, петрол, кораби... без значение, какво е. Останалите пък търсят хора, които имат нужда от тези неща. Видал събира двете страни, урежда сделката и прибира голямата комисиона. Добър начин за изкарване на прехраната, само трябва да знаеш кой какво търси да купи и кой – какво да продаде. Явно Видал е изградил съвършена организация. Онзиден четох във вестника, че Либия купила от Англия няколко оста-

рели разрушителя. Обзалагам се, че зад тази сделка, която сигурно е за милиони, стои Видал.

Бях впечатлен.

– Дайър прояви интерес към едно разписание...

Харкнес вдигна ръка.

– Не ми го казвай. Искам да отгатна. Токио, Йоханесбург, Хонконг. Познах ли?

Погледнах го сащисан.

– Давай нататък... кажи още нещо.

– Това е първият номер на Върнън. Иска да провери как работиш и каква цена ще предложиш. Този номер го направи и с мен. Предложих му разписание, което всъщност не му беше необходимо. Когато наистина се отнася за работа, той ще ти уреди среща на обяд. Нищо няма да измъкнеш от Върнън, без да си платиш.

– Парите поне сигурни ли са?

– Това трябва да е най-малката ти грижа. Видал винаги плаща на деня.

– Направи ли справката?

– Разбира се. Трите банки и брокерите нямат грешка. Ако искаш, мога да ти дам фотокопия от референциите.

– Добре ще бъде да им хвърля един поглед, Джо.

Донесоха пържолите.

– Стига сме говорили за работа – каза Харкнес. – Нека почетем с внимание тези чудесни мръвки.

Почетохме ги известно време, след което той попита:

– Кога ще изиграем една партия голф, Клей?

– Ако толкова държиш да те бият, може и в неделя.

Той се засмя.

– Добре. Да се разберем още сега. Девет часа?

Тъй като в неделя Рода ставаше около обед, щях да имам достатъчно време да се върна и да си приготвя

нещо между закуска и обяд. Рода не можеше да готви и нямаше никакво желание да се научи, а понеже не искаха да ям в ресторант и в неделя, минавах само с късна закуска и вечеря.

След кафето си тръгнахме.

Когато се качи в колата, Харкнес ми предложи:

– Ако искаш да разбереш още нещо за Видал, ми се обади.

И поклати глава:

– Жал ми е за теб. Наистина ми е жал.

Той потегли, а аз останах леко обезпокоен.

* * *

Когато се върнах в офиса, се обадих на Хъмфри Масингам, главния областен представител на А. Т. С., който се намирал в Маями. Казах му за сметката на Видал.

– Отдавна съм хвърлил око на тази сметка, Клей – каза с развълнуван глас той. – Никога не съм допускал обаче, че ще се откаже от „Америкън Експрес“.

– Харкнес е адски доволен, че се е отървал от него – казах. – Може да си навлечем само главоболия.

– Двеста хиляди? Знаех, че сумата е сериозна, но че е чак толкова голяма, не предполагах! За такава сметка си заслужава да си навлечем всякакви главоболия.

– Искаш да кажеш аз да си ги навлека.

Той се засмя.

– Това е част от работата – заяви безгрижно той, – но ще ти трябва помощник. Искам ти да се заемеш само със сметката на Видал. Моя е грижата за допълнителен персонал. След като Видал вече е при нас, можем да си го позволим.

– Недей да бъдеш толкова сигурен за Видал.

И му разказах за условията на Видал и за коментара на Харкнес. Ентусиазмът му се поохлади.

– Ами... няма ли да е по-добре да видим как ще се справиш. Откъде знаеш, че ще ни постави същите условия?

– Обзалагам се, че от нас Дайър ще се опита да измъкне още по-голяма отстъпка.

– Лимитът ни е пет. Трябва да бъдеш категоричен.

– Ще изчакам първия му ход. Дотогава ще трябва да проверим референциите, нали?

– Разбира се, но Видал е могъщ, един от най-могъщите. Сигурен съм, че няма да имаме проблеми в това отношение. Аз ще се заема с референциите.

– Може да се обърнеш към организацията за проучване на рейтинга. Референциите на банкерите нямат голяма стойност.

След малка пауза той ме попита:

– Да не би нещо да те притеснява?

– Не преливам от ентусиазъм. Не знам защо. Харкнес каза, че му е жал за нас, и наистина го мислеше. Дайър не ми харесва.

– Това не означава, че парите не си струват. Остави тази работа на мен – и затвори телефона.

След като оставих слушалката, Сю дойде с разписанието и изчисленията, които искаше Дайър. Прегледахме ги заедно. Сю беше изпипала работата си.

– Чудесно, Сю.

Продиктувах едно писмо за Дайър, като добавих, че в момента работим върху някои дребни формалности по откриване на сметката и че отново ще му пиша.

– Изпрати писмото веднага, ако обичаш. Нека му покажем, че не си губим времето.

До края на работното време не се случи нищо особено. Както обикновено имахме клиенти до към 17,40

часа. С приближаване на времето за коктейли посетителите намаляха и ние успяхме да разчистим бюрата си. Точно в шест Сю ми пожела приятна вечер и си тръгна за къщи. Аз се отбих в „Тренди Мис“, за да взема Рода. Тя обслужваше една клиентка и я изчаках в коридора.

– Господи! Краката ми! – заоплаква се тя, докато вървахме към паркинга. – Добре ти е на теб, седиш си по цял ден, а аз нямам време да подвия крак.

Не ѝ напомних, че когато се отбих да я предупредя, че няма да обядваме заедно, тя си седеше и четеше списание. Бях свикнал с мърморенето ѝ. Непрекъснато се оплакваше от нещо.

– Искаш ли да отидем на кино? – попитах, когато се качихме в колата.

– Няма нищо интересно. Аз проверих.

Тя се настани удобно на седалката и събу обувките си.

– Тази влага ще ме побърка. Включи климатика, за Бога!

Включих го. По това време на годината горещината и влагата бяха неприятни, но не толкова непоносими, както в Маями. Когато потеглихме, я попитах:

– Да си чувала за Хенри Видал?

– Госпожа Видал беше вчера в магазина. Купи си колан и памучен панталон. Нищо друго не ѝ хареса.

– Как изглежда?

Рода ми хвърли един поглед.

– Защо питаш?

– Съпругът ѝ откри при нас сметка за двеста хиляди годишно.

– Ауу! – големите пари винаги я впечатляваха. – Ти ще получиш ли нещо?

– Не. Той ще получи. Видя ли го?

– Беше сама.

– Как изглежда?

Рода изсумтя. Никога не бях я чувал да каже добра дума за друга жена или да допусне, че някоя друга може да е по-умна от нея.

– Ами добре изглежда, ако си падаш по грациозни и тъмнокоси. Умее да се облича. Това го твърдя със сигурност.

– Лесно ли се работи с нея?

– Да. Не си придава важност, ако това имаш предвид, за разлика от повечето вещици, които ме побъркват.

– В брой ли плаща?

– По сметка.

– Навреме ли плаща?

– Откъде да знам? Но какво значение има това? Хайде побързай, че умирам за един душ.

След час Рода лежеше на един шезлонг на балкона откъм канала с чаша мартини в едната ръка и със списание – в другата. Бях взел душ, приготвих си уиски със сода и отидох при нея. Знаех, че няма да проговори, докато не станеше време да слезем до ресторантчето за вечеря. Щеше да ми бъде приятно да споделя с нея за „Видал Ентърпрайзис“, за Върнън Дайър, но бях убеден, че няма да прояви никакъв интерес. Освен списанията и дрехите я интересуваха много малко други неща.

Когато седнах срещу нея, помислих си колко различна е от Валери.

Валери проявяваше жив интерес към работата ми. Беше умна, интелигентна; с нея обсъждах проблемите, свързани с бизнеса ми, и тя винаги имаше готови интересни идеи.

Валери!

Преди шест години станах главен представител на А. Т. С. в „Статлър Хилтън“ в Бостън. Предшествене-

никът ми Рой Канън, който отиваше на работа в Ню Йорк, ме посрещна на летището. Идвах от Синсинати, където ръководех офиса на А. Т. С. в „Тарас Хилтън“. Дватама се отбихме в бара на летището да пийнем по едно и да се запознаем.

– Единственото, за което съжалявам, че напускам Бостън – каза Канън, когато седнахме на бара, – е, че ще загубя най-добрата секретарка, която някога съм имал. Аз губя, ти печелиш. Незаменима е, говоря ти съвсем сериозно. Никога не се оплаква, когато се наложи да работим до късно, много е красива, има страхотна памет, работи безупречно... просто не можеш да си представиш.

Тогава не повярвах на хвалбите на Канън, но скоро се убедих, че не бе преувеличил ни най-малко. Валери Дарт отговаряше съвсем точно на описанието му: беше висока, с дълга гарвановочерна коса, големи сини очи и плътни чувствени устни. Беше красавица, а като работник – истински професионалист.

След няколко дни бях влюбен в нея. Тя се държеше приятелски, но с известна хладнина, което ме възпираше от прибързани действия. Работехме от девет и половина до шест вечерта, или заедно прекарвахме повече време, отколкото ако бяхме семейни. Имаше си собствена кола и когато се разделяхме след работа, тя ми се усмихваше, махаше с ръка и потегляше. Нямах никаква представа за личния ѝ живот. Никога не споделяше как прекарва свободното си време. Сдържаността и безупречното ѝ поведение ме принуждаваха да стоя настрана.

След време се реших да я поканя на вечеря. Първо се изненада, а после се усмихна:

– Благодаря. С удоволствие.

Заведох я в изискан ресторант, където предлагаха морски деликатеси, и докато ни сервираха, танцувахме. Държеше се както винаги, а аз се стараех да бъда възможно най-учтив. Започнах да я водя на ресторант всеки петък, но когато ѝ предложих да отидем на кино в сряда, тя внимателно отклони поканата.

До този момент беше успяла да проникне като вирус в кръвта ми. Знаех, че за мен не може да има друга жена. И щеше да остане единствена и неповторима дори ако трябваше дълго да чакам.

Започнах да ѝ подказвам за намеренията си по-настойчиво, като редовно ѝ поднасях цветя и бонбони. Помолих я да приеме това като израз на благодарността ми за незаменимата помощ, която ми оказва в работата.

Три месеца по-късно, когато танцувахме в ресторанта една петъчна вечер, се реших да разкрия чувствата си.

– Вал – казах. – Обичам те. Би ли се омъжила за мен? Това е единственото, което искам на този свят. Зная, че можем да бъдем щастливи заедно. Какво ще кажеш? Имам ли някакъв шанс?

Тя склони глава на рамото ми и аз не можех да видя лицето ѝ, докато танцувахме. После ме погледна и ми се усмихна. Сърцето ми се сви.

– Да, Клей, имаш шанс, но аз още не искам да се омъжвам.

Излязохме от ресторанта и я поведох към кея, осветен от слаба лунна светлина.

– Да не искаш да кажеш, че държиш на мен, Вал?

Просто не можех да повярвам.

– Да, ти наистина не си ми безразличен – и ме целуна по бузата. – Но недей да настояваш, моля те. Нека изчакаме малко. Ако се омъжа за теб, бих искала да се

грижа за нашия дом. Но засега не желая да напускам работата си. Моля те, бъди търпелив.

През нощта не можах да заспя от вълнение.

Рано сутринта ми се обадиха от главното представителство. Вицепрезидентът Джон Райнър искаше да се срещне с мен. Не знаех за какво, но оставих Вал да поеме сутрешната работа – в събота затваряме в един на обед – и отлетях за Ню Йорк.

Райнър ме посрещна сърдечно и директно мина на въпроса.

– Клей, време е да се запознаеш с Европа. Организирали сме да преминеш на работа в представителствата ни в Лондон и Париж за по шест месеца. Използвай възможността да усъвършенстваш френския си, докато си в Париж. Все повече хора пътуват до Лондон и Париж, а за да вършиш компетентно работата си, е необходимо добре да познаваш тамошните условия. В „Статлър Хилтън“ ще те замества Бил Олсън, но мястото ти ще се пази, докато се върнеш. Повишаваме заплатата ти с хиляда и петстотин. Кога можеш да тръгнеш?

Набързо пресметнах какво губя и какво печеля. Не исках да се разделям с Вал, но тя и бездруго ми беше казала, че ѝ е необходимо време и че не бива да я притеснявам. А с новата заплата щяхме да живеем доста прилично.

Отговорих, че ще тръгна, когато ми нареди.

– Вторник?

– Добре.

Беше малко прибързано, но колкото по-рано тръгнах, толкова по-рано щях да се върна.

– Чудесно! – разбрах, че е доволен. – Олсън ще започне от понеделник. Госпожица Дарт ще го въведе в

работата – погледна ме. – Предполагам, че е добра секретарка.

– Възможно най-добрата.

Помислих си как ли ще реагира, ако му съобщя, че агенцията може и да я загуби.

Преди да излетя за Ню Йорк, се обадих на Вал и успях да я хвана малко преди да затвори офиса.

– Вал, пристигам в четири – казах. – Трябва да говоря с теб. Ще можеш ли да ме чакаш на летището?

– Да, разбира се.

До полета ми оставаше още час. Отбих се в един бижутериен магазин и купих годежен пръстен с два смарагда и диамант. Помолих да ми го опаковат луксозно, после взех такси до летището.

Вал ме чакаше. Когато стигнахме до паркинга, където беше оставила колата си, тя ме попита:

– За какво те повикаха, Клей?

– По много важна работа – отговорих с усмивка. – Хайде да отидем във Франклин Парк. Разкажи ми как мина сутринта. Имаше ли нещо интересно?

Вал усети, че не желая да говоря, преди да се уединим в някое тихо местенце, и докато пътувахме, ми разказа за сутрешната си работа. Имало доста клиенти и най-после успяла да убеди възрастната двойка да направят околосветско пътешествие. Бяха се колебали толкова дълго, че аз почти ги бях отписал.

Слязохме от колата и тръгнахме покрай алеите с рози в парка, докато открихме една уединена пейка. Седнахме на припек и аз ѝ разказах за предложението на Райнър.

– Ужасно ми е неприятно, че трябва да замина, Вал, но така ще имаш възможност да размислиш. Ще отсъствам една година. Надявам се да бъдеш готова да се

омъжиш за мен, когато се върна. Приех заради повишението на заплатата. Увеличават я с хиляда и петстотин. Ще бъдат добре дошли за новия ни дом.

Тя ме погледна изпитателно.

– Ще ми липсваш, Клей.

Подадох ѝ пръстена. Когато махна опаковката и отвори малката кутийка, дъхът ѝ спря и тя ме изгледа уплашено.

– Не мога да го приема, Клей. Не... това ме задължава твърде много. Моля те... – тя се опита да ми върне кутийката, но аз отказах да я взема. – Много си мил, но за една година всичко може да се случи. Мисля, че те обичам, но искам да съм сигурна. Не искам да се обвързвам.

Помъчих се да не покажа разочарованието си.

– Не бива да се чувстваш обвързана. Носи го на дясната си ръка заради мен. Когато решиш, го премести на лявата. Няма нищо лошо в това.

– Много е красив! – тя се загледа в пръстена, извади го от кутийката и го постави на третия пръст на дясната си ръка. – Ето, доволен ли си? – наведе се и ме целуна. – А сега ще ти приготвя вечеря – продължи тя. – Искам да видиш, че и в домакинската работа съм толкова добра, колкото в секретарската.

Върнахме се в града. Тя напазарува за вечеря и тръгнахме към дома ѝ.

Апартаментът ѝ беше чудесно подреден, а вечерята – превъзходна.

Говорихме до късно през нощта и когато си тръгнах, се уговорихме да прекараме утрешния ден в резервата „Сейлсбъри Бийч“. Това беше най-щастливият ми уикенд.

Във вторник Бил Олсън се премести на моето бюро, а Вал дойде да ме изпрати на летището.

– Чакай ме, Вал – казах. – След една година ще си създадем собствен дом.

Но не ни било писано. Всеки ден ѝ изпращах писма. Тя ме беше предупредила, че не е много по писането, и не получавах много писма от нея. Но тези, които получавах, бяха пълни с нежност и тя, изглежда, се чувстваше щастлива.

След шест месеца се преместих в Париж. Наех обзаведен едностаен апартамент близо до офиса и изпратих на Вал новия си адрес. Последните три седмици не бях получавал писмо от нея и започнах да се безпокоя. След седмица, тъкмо когато се канех да ѝ позвъня, получих пакетче с годежния пръстен и кратка бележка.

Скъпи Клей,

Напускам завинаги Бостън. Неприятно ми е, че ще те нараня, но трябва да ти кажа, че в живота ми се появи друг мъж. И ти ще си намериш друга жена. Съжалявам. Случи се неочаквано. Прости ми и ме забрави.

Вал

Няколко месеца ми беше много тежко. Работех като автомат. Всяка вечер едва устоявах на изкушението да се напия и се чувствах самотен и нещастен. Най-после се върнах в Бостън. Веднага щом видях Олсън, го попитах дали знае защо Вал е напуснала работата си.

– За съжаление нямам представа, Клей – отвърна той. – Каза само, че напуска по лични причини. Знаеш, че не споделяше нищо, и аз го приех.

Изминаха четири години. Болката не стихваше. Тогава срещнах Рода. Силно желяех да забравя Вал и отново да заживея нормално, но се оказа, че бракът ми с

Рода няма да помогне. Бяха изминали шест години, откакто получих писмото, което ми отне радостта от живота, и все още носех в себе си тъгата по Вал.

– Клей!

Сепнах се. Така бях погълнат от миналото, че бях забравил за Рода.

– Гладна съм – тя свали красивите си крака от шезлонга. – Какво има? Каква е тази печална физиономия?

– Хайде да вървим – отговорих. – Нищо ми няма.

Никога не ѝ бях говорил за Вал, а и тя никога не ме попита дали съм имал друга, преди да я срещна. Не се интересуваше от миналото. Едвам се справяше с настоящето.

Слязохме до ресторантчето за обичайния хотдог и след това се прибрахме за неизбежната дълга прозявка, преди да си легнем.